

FLITS!

Een blauw schijnsel verlicht de verder gitzwarte nacht. De kille gloed komt uit een donkere kamer, in een donker huis. Er woont niemand meer in dat huis. Het is er stil en er staan alleen nog wat achtergelaten spullen. Net als in het huis ernaast. En het huis daarnaast. Een hele wijk met lege huizen, waar ooit wel mensen woonden, maar nu niet meer. Het blauwe licht schijnt door een gebarsten ruit, de donkere nacht in. De enige persoon die het licht zou kunnen zien, zit met haar neus in een boek en ziet niets anders dan de letters voor zich, totdat...

FLITS!

'Ga je zo eindelijk eens slapen, Nowi?'

Mam staat achter mijn kamerdeur. Ik hoorde haar en pap net nog even bezig op hun werkkamer. Het is al laat, maar ik zat nog lekker te lezen toen ik...

FLITS!

'Nowi?'

'Ja hoor, mam! Slaap lekker,' roep ik door de deur. De trap kraakt. Mijn ouders gaan naar beneden, waarschijnlijk om nog even samen *Stardew Valley* te spelen... Maar mijn ogen zitten vastgeplakt aan mijn donkere raam. Zag ik het nou echt? Ik doe mijn gordijnen eigenlijk nooit dicht, want ik vind het fijn om wakker te worden met daglicht in mijn kamer. En omdat er hier toch nooit iemand is die naar binnen kan gluren...

FLITS!

Er loopt een rilling over mijn rug. Dit kan niet! Er is nooit licht buiten mijn raam, al negen maanden niet. Het is er altijd pikkedonker,

want er woont niemand meer in de wijk waar ik op uitkijk. Niemand! Maar...

FLITS!

Weer dat blauwe licht. Het duurt maar een fractie van een seconde, dan is het weer donker.

Ik leg het boek dat ik aan het lezen was zonder opzij te kijken op de stapel boeken naast mijn bed... Ik kan niet meer weggijken van het raam. In de donkere ruit zie ik mijn hele kamer gereflecteerd. Het ziet er gezellig uit, met warm geel licht, maar ik kijk vooral naar mijn eigen spiegelbeeld. Mijn ogen zijn groot en ik zit mijn adem in te houden tot...

FLITS!

Ineens ben ik bang en ik duik plat op mijn bed en trek het laken over mijn hoofd. Ik steek mijn hand onder het laken uit en druk op de knop van de stekkerdoos op mijn nachtkastje, waardoor mijn leeslampje en de slinger met lichtjes aan de muur tegelijk uitgaan. Dan ruk ik snel het gordijn dicht en trek ik mijn hand weer terug onder het laken.

Even weet ik niet wat ik moet doen. Roep ik mijn ouders? Ren ik naar beneden? Nee, beneden is veel te ver weg. Onder dit laken is het veilig.

Ik grijp mijn telefoon van mijn nachtkastje en typ met trillende vingers een berichtje naar Tess.

Nowi

HET SPOOKT IN DE SPOOKSTAD! SLAAP JE?

Ik wacht drie seconden en dan is mijn geduld echt op en stuur ik hetzelfde berichtje ook naar Ama. Ik zou nog wel vijftig mensen willen appen, maar ik heb maar twee vrienden dus het hangt nu echt van hen af.

Tess is zodra de laatste schooldag voorbij was, meteen met haar ouders in de auto gedoken om naar een of ander vakantieoord te tuffen. Nu zitten ze ergens in een huisje met een zwembad in de tuin.

Mijn scherm, dat alweer was ingedommeld, licht op.

Tess

Natuurlijk slaap ik niet, de muggen hier zijn irriteranter dan Rogier en Patrick als ze de hele middag in de klas naast elkaar zitten nadat ze in de pauze Red Bull hebben gedronken.

Ik grijns, maar dat koude gevoel in mijn buik blijft.

Er komt ook een berichtje van Ama binnen, maar ik reageer eerst op Tess.

Tess

Maar de spookstad dus?

Nowi

Ja, ik zat te lezen en ineens brandde er licht in de spookstad! Er flitste steeds een blauwe lamp.

Het is heel even stil en dan:

Tess

Wauw, oké, dat is wel echt supercreepy.

Nowi

Ja toch! Ik durf niet meer voor mijn raam te zitten nu, misschien zit iemand daar naar me te loeren!

Tess

GETVER! Wat ga je nu doen??? Behalve per direct verhuizen?! Ik ben blij dat wij niet thuis zijn, ook al wonen we niet zo dicht bij die verlaten wijk als jij. Het idee dat daar iemand rondhangt, in het donker... bah! En hoe kan dit? Die wijk is toch helemaal onbereikbaar?

Nowi

Ja, klopt, ik heb geen idee!

Ik denk even na. Oh ja, Ama had ook gereageerd.

Ama

Een spookstad waar het niet spookt is ook wel echt een waardeloze spookstad...

Maar wat is er precies aan de hand?

Even glimlach ik.

Nowi

Klopt, maar ik zat voor mijn raam en zag ineens dat er een lichtje flitste. Terwijl ik hier vol in het licht zat... Dus als er iemand in die wijk is, zat ik vol in beeld! Misschien flitst die persoon wel naar mij!

Ama

Jeetje, wat bizar! En flitst het licht nu nog?

Nowi

Geen idee, ik ben onder mijn laken gedoken en heb het gordijn dichtgetrokken. Ik durf nu sowieso nooit meer voor mijn raam te zitten, dus ik kan het ook niet controleren.

Zodra ik dat heb verzonden, wil ik het controleren.

Soms vind ik mezelf zo irritant! Waarom kan ik dingen niet gewoon laten, ik moet altijd weten waarom en wat en hoe dan. Argh!

Ik klik het scherm van mijn telefoon uit en kom langzaam overeind met mijn laken nog over mijn hoofd. Ik realiseer me dat ik er zo ook uit moet zien als een spook. Ik gluur onder het gordijn door. Het is donker buiten. Donker zoals altijd.

FLITS!

De lamp is weer aan! Oh, weer uit. Weer aan. Soms langer aan,

soms maar even. Het is niet regelmatig... Maar het lijkt wel bewust. Ik grijp mijn telefoon weer.

Nowi

Ama! Het licht flitst aan en uit, het lijkt wel een code.
Zou het een boodschap kunnen zijn?

Ama

Is het niet gewoon een flikkerende lamp?

Nowi

Nee, het is onregelmatig, maar het lijkt wel...

En terwijl ik dat aan het typen ben, klikt er iets in mijn brein.

Nowi

Ik weet wat het is! Het is morse!

Ama

Huh, wat is dat?

Ja, ik weet het zeker. De combinatie van korte en lange flitsen vormt samen letters. Dat kan met geluid, door ergens op te tikken bijvoorbeeld, kort-lang-kort... Maar het kan ook met licht.

Iemand stuurt een code uit de spookstad! Ergens achter in mijn hoofd vraag ik me af wie dat zou doen en waarom, maar voor in mijn hoofd ben ik al te druk bezig met het patroon om naar mijn achterhoofd te kunnen luisteren.

Ik google het morsealfabet erbij en pak een opschrijfboekje en een potlood van mijn nachtkastje. Ik wacht tot het een poosje donker blijft en houd mijn adem in. Had ik geen gelijk? Seconden gaan voorbij, slomer dan ooit, maar dan begint de code opnieuw. Gelukkig! Bij het licht van mijn telefoon noteer ik het bericht. Een lichtflits schrijf ik als een stipje en als de lamp iets langer aanblijft zet ik een streepje. Als het eventjes donker is, laat ik een spatie.

Met het morsealfabet eraan begin ik het te ontcijferen.

ONTCIJFER DE CODE

Morse alfabet

A ·-	N -·	1 ·----
B -···	O ---	2 ···---
C ···-	P ····	3 ···---
D -··	Q -··-	4 ····-
E ·	R -··	5 ·····
F ····	S ···	6 -····
G -··	T -	7 -····
H ····	U ···	8 -····
I ··	V ···-	9 -··---
J ···-	W -··-	0 -··---
K -··	X -··-	
L ····	Y -··-	
M --	Z -···	

Kijk goed naar de streepjes en stipjes van het morsealfabet, dan zie je dat de eerste letter een H is.

HET HEK KLIKT OPEN

En nu bedenk ik me pas dat mijn vingerafdrukken nu ook op de knoppen staan. Oeps. Ik veeg er zacht met mijn mouw overheen... Maar, het is gelukt!

Ik stap door de deur, de spookstad in, maar voordat ik het hek dicht laat vallen, check ik wat er aan de achterkant van het elektriciteitskastje zit. Gelukkig, gewoon een deurklink! Wel fijn om te weten dat ik de spookstad ook weer uit kan, straks.

Ik probeer het hek zo zacht mogelijk dicht te doen, maar toch klettert het flink.

Langzaam draai ik me om.

Ik merk iets, maar ik weet niet wat. Het is een bepaald geluid, denk ik? Of juist niet. Het is hier stil, maar op een gekke manier. Zoals in de winter als er een dik pak sneeuw ligt en het klinkt alsof alles gedempt is. Zo klinkt het hier ook. Maar hier is geen sneeuw, hier is... niemand.

Vanaf waar ik sta, zie ik meerdere huizen, een paar achter elkaar, met smalle achterommetjes en kleine tuintjes. Het is alsof de huizen braaf staan te wachten tot de mensen terugkomen.

Een van de huizen is bespoten met graffiti. Een ander heeft een kapotte ruit naast de deur. Bij een derde ligt een berg puin in de tuin. Ze kijken me aan met hun lege raamogen, alsof ze van me willen weten waar hun mensen zijn gebleven. Of ze iets fout hebben gedaan, dat ze zo zijn achtergelaten.

Ik sta hier veel te veel in het zicht. Ik loop naar de dichtstbijzijnde huizen en verschuil me in het smalle achterommetje tussen de huizen in. Ik moet Tess even een berichtje sturen.

Nowi

Ik ben binnen. Nou ja, nog steeds buiten, maar aan de andere kant van het hek.

Ik leg Tess uit hoe ik de code heb achterhaald.

Tess

Oké, tamelijk geniaal! Maar nu sta je dus in een spookstad, achter een hek.

Ja hoor, daar is die rilling weer.

Net als ik mijn telefoon weg wil stoppen, komt er een berichtje van Ama binnen.

Ama

Nowi, ga je nog naar de spookstad?

Nowi

Ja, ik ben net binnen, door een verstopte ingang met een codeslot.

Ama

Wat goed van je! Je kijkt wel uit, toch? Weet je waar je heen moet?

Nowi

Ja, doe ik. Ik ga het huis zoeken waar dat licht vandaan kwam. Dat moet ergens in de buurt van ons huis zijn, met ramen die op mijn raam uitkijken.

Ik open de kaarten-app op mijn telefoon en typ mijn eigen adres in. De kaart zoomt in en ik zie mijn straat en mijn huis. Ik zoom een klein stukje uit en zie de straten van wat nu de spookstad is. De stip een eindje verderop, ben ik zelf. Hiermee moet het wel lukken om het huis te vinden.

Er komt nog een berichtje van Ama binnen.

Ama

Ik zou willen dat ik nu bij je was, ook al lijkt het me wel spannend. Vind je het niet eng?

Ik sta al een poosje mijn adem in te houden, bang om geluid te maken op deze stille plek.

Nowi

Ja, ik vind het heel eng. Heel creepy. Het klopt niet, zo'n lege wijk.

Ama

Snap ik. Weet je zeker dat je dit wilt doen, Nowi?

Nowi

Iemand heeft hulp nodig, dus ja. En ook: ik moet dit snappen. Ik moet begrijpen hoe ik dat bericht heb kunnen krijgen en van wie en waarom.

Ama begint te typen, maar ineens is ze offline.

Ik stop mijn telefoon weg en loop door het smalle steegje tussen de huizen door naar de straat aan de voorkant. Het voelt beklemmend, alsof de bakstenen me elk moment van beide kanten kunnen insluiten. En het is koud in dit donkere steegje. Kouder dan het eigenlijk is op deze zonnige dag en het ruikt hier naar oud zand en steen, net een beetje muf. Rennen wil ik niet, dan maak ik meer geluid, maar ik loop zo snel als ik kan tussen de huizen door en ben blij als ik door de bakstenen tunnel heen ben.

Dan sta ik in de Korenbloemstraat. Oh, ik ken het hier! Vroeger fietste ik hier nog weleens langs, in de tijd voor het hek. Als ik een beetje over de lage schutting heen leun, kan ik bij nummer 21 naar binnen kijken. Ik zie een stuk van de woonkamer. Er ligt oranje tapijt op de vloer, er hangt vitrage voor de onderste helft van het raam en er hangen dikke, bruinige gordijnen in de hoeken. Er ligt een klein bijzettafeltje op z'n kant in de kamer. Ik zie een deel van een oud, zo te zien behoorlijk versleten, bankstel.

Dan loop ik snel achteruit, naar het midden van de straat, maar ik durf niet weg te kijken van het raam. Mijn vingers tintelen weer en mijn maag voelt als een blok ijs. Ik zag voor me hoe er ieder moment een gezicht voor het raam kon verschijnen. Een bleek gezicht, met grote ogen in donkere oogkassen. Met rommelig haar en een vieze kraag en een mond die halfopen hangt, niet om iets te zeggen, maar vragend, niet-begrijpend en dat gezicht zou naar me blijven kijken en–

Ik blaas zo hard als ik kan lucht tussen mijn tanden door. Ik vouw mijn handen in elkaar achter mijn rug en kijk omhoog naar de lucht terwijl ik iets voorover leun. Als het in je hoofd te eng wordt, moet je zorgen dat je lichaam rustig wordt, dan gaat je hoofd vanzelf meedoen... Hoop ik. Ik zie de blauwe lucht. Ik haal diep adem. Fffffffftttttttt blaas ik mijn adem weer uit.

Het paniekerige gevoel van angst zakt een beetje weg.

Het is gewoon een huis, Nowi, fluister ik tegen mezelf. Je vond het niet eng toen er nog mensen woonden, waarom zou je het dan wel eng vinden nu het leegstaat? Dat. Slaat. Nergens. Op.

Oké, het gaat wel weer. Welke kant moet ik ook alweer op? Oh ja, hier moet ik naar links, de Korenbloemstraat uit richting de Anemoonstraat, waarvan ik het bordje al zie staan. Ik loop midden over straat. Ik heb het gevoel dat ik van beide kanten wordt bekeken, door de mensen die er niet meer zijn.

De Anemoonstraat staat haaks op deze dus daar moet ik dan rechts en dan de eerstvolgende weer links. In de bocht blijf ik staan want naast me zie ik een volledig met graffiti bespoten muur. De felle kleuren spetteren zowat van de groezelige, donkerrode bakstenen af. Te gek! Ik zie niet meteen wat de plaat moet voorstellen, maar ergens zit er wel iets in. Zijn het letters?

IS HET GEWOON EEN WIRWAR VAN
VORMEN? OF STAAT ER EEN VERBORGEN
BOODSCHAP?

DE HEXAGONEN KLIKKEN ALLEMAAL OP HUN PLEK

‘Super, Nowi,’ grijnst hij, terwijl op zijn computer een nieuw scherm in beeld komt. Het ziet eruit als een blokkendoos vol met vierkante dingen.

‘Wat zijn dat?’

‘Mappen,’ antwoordt Sinan, ‘we zitten nu achter de schermen, maar we moeten nog steeds oppassen. Grote kans dat deze mappen ook allemaal weer beschermd zijn.’

Ik had gehoopt dat de deur nu gewoon open zou zwaaien, maar dat is blijkbaar niet het geval.

‘Niet zo teleurgesteld kijken,’ grinnikt hij. Hm, blijkbaar heeft mijn gezicht me weer verraden.

‘We zijn al een stap verder.’

‘Maar nog niet binnen,’ mopper ik.

‘Nee, nog niet... Maar...’ Hij klikt door de mappenstructuur, duidelijk op zoek naar iets. ‘Volgens mij kan ik hier vinden wie er allemaal een inlog heeft.’

Hij klikt op een map en er verschijnt een lijst met namen in beeld.

‘Yes!’ Hij slaat met een vuist in de lucht, alsof hij zojuist een doelpunt heeft gescoord.

Ik bekijk de lijst en snap dat hij op de een of andere manier in een wirwar van mappen de juiste heeft gevonden. Veel beter dus dan een doelpunt, als je het mij vraagt.

‘Nu moeten we alleen bedenken van wiens inlog we een ghostversie op jouw telefoon zetten en dan kan je daarmee de deur openen.’

‘Te gek! Hoewel,’ zeg ik, ‘wat als we de verkeerde kiezen?’

‘Ja, dat moeten we dus niet doen. Ik denk dat het systeem zo is

ingesteld dat iedereen maar één keer in mag loggen. Dat lijkt me logisch... Dus als we proberen in te loggen als iemand die al aangemeld is in het systeem, dan blokkeert hij... Of erger.'

'Erger?'

'Ja, alarmbellen, weet ik veel. We moeten gewoon zorgen dat we niet inloggen met de verkeerde account.'

'Hoe moeten we dat beslissen dan? Hier staan alleen initialen en achternamen, daar kunnen we niets mee. Hoe kunnen we dan kiezen?'

'Oh maar ik kan wel meer vinden, let maar op.' Hij klikt, typt, racet en aan de zijkant van zijn scherm openen zich tien nieuwe venstertjes. In elk venstertje staat de naam van iemand die hier blijkbaar werkt, een klein beetje informatie en een pasfoto.

'Oké, Nowi, zeg het maar...' zegt Sinan. 'Volgens mij valt zij sowieso al af, kijk maar.'

Hij wijst naar het profiel van Varen Rooseboom, een aardig ogende vrouw. Ik volg zijn vinger naar de beschrijving onder haar naam.

'Aha, slim!' zeg ik en hij kijkt erg tevreden. Varen Rooseboom is met zwangerschapsverlof, staat er. Zij is dus niet aanwezig, maar het zou ook totaal onwaarschijnlijk en erg verdacht zijn als zij ineens in zou loggen. Die valt af, nog negen kandidaten over.

WELK PROFIEL MOET NOWI KIEZEN OM NAAR BINNEN TE KUNNEN?

Sterre Steenhouwer
Personeelsnummer 645

Samir Elman
Personeelsnummer 414

Varen Rooseboom
Personeelsnummer 222

Pernille Knudsen
Personeelsnummer 105

Jan Stokvis
Personeelsnummer 064

Nour Amzat
Personeelsnummer 799

Jenneke Baracuda
Personeelsnummer 453

Dino Borstelaer
Personeelsnummer 761

Glimmer Alok
Personeelsnummer 662

Chanel Wilkerson
Personeelsnummer 229

SCHAAPJES, JAM, JAM!

Terwijl Sinan nadenkt over het raadsel met de draak, check ik snel mijn berichtjes. Ama is niet meer online geweest.

Nowi

Ama? Alles oké?

Na die eerste mail die ik haar moest sturen omdat mijn ouders het penvriend-bericht in de nieuwsbrief van school hadden gezien, kregen we meteen veel contact. Haar berichtjes zijn de laatste tijd alleen steeds korter en ze reageert niet meer zo vaak. Ik heb steeds meer het idee dat er iets met haar aan de hand is.

Oh ja, nog even een update naar Tess.

Nowi

Ik ben in de fabriek, dankzij Sinan, die zojuist een halve paniekaanval had, omdat we worden begluurd door een bewakingscamera en er berichten worden gestuurd met flikkerende lampen, maar ik heb hem een raadsel verteld en nu is hij in diepe focus en zo gaan we samen naar de eindbaas, dus het gaat lekker hier.

Ik moet al een beetje gniffelen om wat haar reactie gaat zijn op deze berg aan informatie, maar ze is offline dus die reactie komt nog even niet.

‘Volgens mij gewoon tien schapen,’ zegt Sinan.

Grijnzend knik ik naar hem.

‘Ze maken de ketting wel vast aan zijn nek, maar zijn vergeten het andere uiteinde in de grot vast te maken?’